

zjištěno. Stížnost nedokazuje, že tento výrok je stížen některou z vad v čís. 5 § 281 tr. ř. uvedených; o správnosti výroku nelze ostatně pochybovati, uváží-li se, že obžalovaný M. dal zápalku 16letému S-ovi a tento 15letému L-ovi, že tedy činností obžalovaných dostala se zápalka do rukou osoby, která pro své mládí a i pro své zaměstnání (L. jest učedníkem výroby hudebních nástrojů) neměla jasných představ, vědomostí a zkušeností o způsobu, jakým dlužno nakládati s výbušnými látkami, aby nedošlo k výbuchu, ani o síle a veliké nebezpečnosti takového výbuchu, a že skutečně pak L. nakládal se zápalkou tak neopatrně, že nastal výbuch a těžký úraz L-ův. Nezáleží na tom, zda obžalovaní byli sobě vědomi nebezpečných okolností nalézacím soudem zjištěných a zda je mohli předvídati. Dle zákona čís. 134/1885 jest chování třaskavin u sebe a dání jich do oběhu bez úředního povolení samo o sobě trestné; a jen stupeň trestnosti jest jiný dle toho, je-li tu nebezpečí pro cizí majetek, zdraví nebo život či ne. Předpokladem mírnějšího trestu dle § 2 jest tedy přímo, že tu takového nebezpečí vůbec není ani objektivně. Je-li tu objektivně takové nebezpečí, nastane přísnější trest dle § 3. Pro požadavek, aby si pachatel v případě § 3 byl nebezpečí vědom, neposkytuje zákon opory. Subjektivní vina pachatelova vyčerpá se naopak jak v případě § 2, tak i v případě § 3 vědomím pachatelovým, že chová třaskavinu u sebe, po případě, že ji dává do oběhu bez úředního povolení. Zmíněné nebezpečí jest pouze objektivní známkou přečinu dle § 3. Soudní výrok není tudíž ani neúplný co do rozhodujících skutečností (čís. 5) tím, že nezjišťuje, že obžalovaní byli si vědomi objektivního nebezpečí, aneb že je mohli předvídati, ani právně mylný (čís. 10).

Čís. 982.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Zaječí a králíčí kůže jsou předměty potřeby.**

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1922, Kr II 739/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 31. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Hmotněprávního zmatku § 281 čís. 9 a) tr. ř. zde není. Zákon lichevní netrestá jen obchodování předměty denní potřeby, nýbrž předměty potřeby vůbec, k nimž čítá i movité věci, které slouží nepřímě k ukojení potřeb lidských. Třebaže předměty, sloužící výhradně přepychu, sluší z oboru § 1 lichevního zákona vyloučiti, neplatí to o kožích zaječích a králíčích, jež slouží zejména ku zhotovování klobouků nebo jako kožesíny k účelům ošacovacím nejširších kruhů. Poukazuje-li stížnost na to, že nelze uznati hospodářsky škodlivou činnost, když někdo v podomním obchodě skupuje předměty potřeby, jež by jinak přišly asi na zmar, a prodává je nějakému velkoobchodníku, přehlíží, že soud lichevní takový

postup stěžovatelův vůbec nezjišťuje, nýbrž zjišťuje, že stěžovatel nakoupil kůže v B. a že je v N. prodal nějakému překupníku, vsunuv se tak, nejša obchodníkem, mezi výrobce a spotřebitele.

Čís. 983.

K beztrestnosti dle § 187 tr. zák. nestačí pouhé vyzvání poškozeného pachatelem, by si odcizenou věc odnesl.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1922, Kr II 887/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 27. října 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolání se zmatku čís. 9 lit. b) je pochybeno již proto, že rozsudek a důvody jeho neobsahují výroku o okolnostech rázu, v onom místě zákonném vytčeného. Než ani vada neúplnosti soudního výroku není vývody zmateční stížnosti dolíčena. V souhlasu s obsahem trestního oznámení — dle něhož motor a jeho součástky, zejména části, které z příkazu stěžovatelova vzal Petr K. do svého bytu, byly majiteli vráceny teprve četnictvem (z rozkazu četnictva) — uplatňuje stížnost pouze, že stěžovatel oznámil, ještě než vrchnost zvěděla o jeho provinění, inženýru D-ovi (úředníku majitelky motoru), kde se motor nachází, a že ho vyzval, aby přišel s bezpečnostními orgány ku stěžovateli, aby motor u něho nebo u K-a se nacházející, pakliže je totožný s motorem firmě D. ukradeným, mohl býti bez odkladu vrácen této firmě. Stížnost shledává ovšem již v tomto sdělení a vyzvání úplnou nápravu škody, vrácení a odevzdání motoru poškozenému záводу; než neprávem. Ustanovení § 187 tr. zák. žádá, by účastník krádeže skutečně napravil všechnu škodu z jeho účastenství vzešlou. Náprava škody nebyla zjednána již zmíněným sdělením a vyzváním, kdyžtž K. držel přes toto sdělení a vyzvání součástky, stěžovatelem na sebe převedené a v bytě K-ově ukrývané, i na dále jménem stěžovatelovým, nýbrž teprve tím, že součástky byly odevzdány majitelce, co však nesporně stalo se teprve četnictvem a teprve, když četnictvo již zvědělo o provinění stěžovatelově, nehledě ani k tomu, že jiné součástky motoru, které byly rovněž stěžovatelem koupeny a z příkazu stěžovatelova, pokud se týče jeho zmocněnce K-a dopravovány Konstantinem T-em do bytu K-ova, byly T-ovi odebrány a majitelce vráceny bez jakéhokoliv přispění stěžovatelova. Stížnosti uplatňované skutečnosti nepoukazují tudíž ku včasnému napravení veškeré škody z účastenství stěžovatelova vzešlé. Nalézací soud mohl je opomenouti, aniž výrok jeho o skutečnostech rozhodujících stal se neúplným.